

Makale

Siz de benim gibi zaman zaman " yeter artık, bu da ne? " diyenlerdenseniz beni anlayacaksınız.

Tüfek icat oldu mertlik bozuldu derler ya, işte bunun gibi icat edilen bilgisayar ve sanal ortam da mertliği bozdurdu. Eline her kalem alanın kendini yazar ve şair sıfatına koymasına artık dayanamıyorum.

Bu da ne demek şimdi diyeceksiniz , biraz daha açayım: Okuduğum birçok yazıdaki kullanılan kelimeleri, yazım şeklini, sayısız yazım hatalarını,sınırlı kelime dağarcığını, kendi kendine sayıklamalara benzeyen ve fazlaca anlamı olmayan söz öbeklerini gördükçe isyan etmemek elde değil, en azından benim tarafımdan böyle görünüyor.

Öncelikle çok okumak, bu dünyadaki enfes eserlerle yoğrulmak, yaşamdan beslenmek, çok düşünmek, gözlemek gerekiyor diye düşünmekteyim. Her gün şiir yazmak zorunda gibi hissedener var. Hiç aksatmadan yazıyorlar. Aynı kafadan olan ya da ben yazarsam onlar da bana yazar iki satır yorum, gaz verirler zihniyeti ile birbirine yorumlar yazıp övgüler yapanlar var çeşitli edebiyat siteleri ve kişisel sitelerde. Körler sağırılar birbirini ağırlar...

Haykırmak istiyorum bazen, öyle doluyum ki bu konuda: Lütfen yazmayın, belki de ancak kendi günlüğünüze yazabileceğiniz karalamalarınızın edebiyat sitelerinde altın gibi pırıldamasını beklemeyin.... Belki kendi duygularınızı tatmin ediyorsunuz ama okumaya doyamadığımız, her defasında yeniden düşündüren, ayrı tat almamızı sağlayan eski ya da yeni onlarca ozanımız, şairimiz, şairemiz varken lütfen her birkaç kelimeyi yan yana, alt alta getirip " işte şiir ", " işte makale, işte hikaye ... " diye öne sürmeyin. Bu değerli isimlere ve emeklerine haksızlık ve saygısızlık etmeyelim.

Rahatlamak istiyorsanız neden günlük tutmuyorsunuz? İki üç kelimeyi yan yana getirip yazım kurallarını hiçe sayıp şiir mi yazdığınızı sanıyorsunuz? Aşka meşke bulaşıp başka çıkar yol aramayan, arasa da gözünün önündeki açık kapıları göremeyecek olan, yana yakıla arabesk yaşam tarzını şiire taşıyan, umutsuzluk ve acıdan beslenmeye çalışan, her

Şiir dostlarıyla dertleşme

Müşerref Özdaş tarafından yazıldı.

Pazar, 09 Ekim 2011 23:38 - Son Güncelleme Pazartesi, 10 Ekim 2011 00:26

Allah'ın günü bir şeyler karalayıp " İşte şiir, ben de varım, ben yazdım oldu ... " diyen şairciklerin şairciklerini, şiirimsi taslaklarını okumak ve görmek istemiyorum artık.

Yazmak kimseyle sınırlı değildir elbet ancak nerede kalıyor edebiyat, şiir sevgisi, nerde kalıyor araştırma, okuma, bu yönde kendini geliştirme? Eksik bunca şey varken olmuyor işte, yazılamıyor, lütfen tekrar tekrar okuyun kendinizi ve bunu görün, açıkça kendinizle hesaplaşın...

Bu düşüncelerime ne kadar katılırsınız bilemiyorum ama ben uzun zamandır içimde birikenleri siz gönül, şiir dostlarımla paylaşmak istedim.

□ **Bence ;**

Yaşamın ta gözlerinin içine bakıp

yüzüne tükürmek gibi ,

anlayın beni der gibi,

çığlık atar gibi

kendini tamamlar gibi

bahara, yaza, kışa tanıklığını ilan eder gibi

bazen de,

Şiir dostlarıyla dertleşme

Müşerref Özdaş tarafından yazıldı.

Pazar, 09 Ekim 2011 23:38 - Son Güncelleme Pazartesi, 10 Ekim 2011 00:26

son sözü söyler gibidir şiir... şiirler...

O halde kendimizi tamamlayalım, dev aynasına bakmayalım... Yaşamı doğru okuyup yazmak için bu zorunlu bence. Haydi, bol bol okumaya... okudukça daha iyi seçmeye başlayacaksınız. Daha çok zevk alacaksınız. Pencerenizi sonuna kadar açın, sınırlı bir aralıktan bakmaktan vazgeçin. Gözünüzden kara gözlüklerinizi de çıkarın ki, yaşamın rengarenk desenlerini iyice görsün gözler ve beslensin ruhlar...□

İyi, daha iyi, daha da iyiye doğru uzanan yollarınız ve gönül gözleriniz açık ola....

M.Özdaş 09.10.2011

**

Kaynak: http://blog.ok.net/muserrefozdas/doc/21047/Siir_dostlariyla_dertlesme/